

Betong

Marit Benthe Norheim er en av de mest særpregete yngre skulptører som har stått fram i norsk kunstliv på åttitallet.

Med et utspring hos Gunnar Torvund, i dialog med kunsthistorisk fjerne og nære kilder, samt

BILLEDKUNST

Marit Benthe Norheim, skulpturer
Arne Samuelsen, malerier,
Wangs Kunsthandel, Oslo.

så inn i rekka over viktige enmannspresentasjoner av skulptur som Museet for samtidskunst har oversett betydningen av det siste året. Det skulle være nok å nevne navn som Steinar Christensen, Jon Gundersen og Michael O'Donnel i denne sammenhengen.

Betong-modelløren

Norheims hovedmateriale er betong. Bare gjennom dette skiller hun seg ut fra den orientering mot klassiske råemner, til gjengjikk av konsumsamfunnets kasserte gjenstander eller til å lage nesten-duplikater av kitsch og statusobjekter, som har vært hovedtrender internasjonalt i åttiåra. Den spesielle betongen synes å gi modelløren Norheim de rette muligheter.

Likevel er ikke denne teknikken alfa og omega. Det vitner ikke minst den store konstruksjonen i glass og tre «Bebudelsen» om. I det klassiske religiøse motivet er den eteriske engelen den mest fysisk nærværende, mens Maria er formet i lavt relieff og selve unnfangelsen antar karakteren av et rent ornamentalt symbol. Med denne måten å nyformulere temaet på kan Norheim både minne om sin livssynsfelle Torvund, og den store svenske skulptøren Torsten Renqvist som bearbeider religionenes billedmessige forestillinger med en ikke-troende, humanistisk innfallsvinkel.

Selv om det sakrale er over-

Marit Bente Norheim: «Mellom kamp og dans»

gripende hos denne kunstneren, så binder ikke den forankringen opplevelsen av skulpturene. Norheim har f.eks. alltid vært bevisst i forhold til skulpturen som romslig kunstart. Det gjelder såvel rent fysisk i relasjon til mellomrom og spenningsmessige forbindelser mellom figuren, gulvet og veggene. Ta bare variasjonene innenfor «himmelstigen», der hvert «figurtrinn» etablerer et nytt romlig «steg». Vi

dere hvordan de påmonterte hjulene i «Mellom kamp og dans» gjør det «innrammete» rommet som forener/skiller de to figurene til et spenningsladd energifelt.

Man ikke bare ser – men blir kroppslig årvåken det samme – overfor raden av de små «Søvn-gjengere» som grupper seg søkende fram på gulvet. Men her trer figurene også fram som formidlere av et indre, mentalt rom. De usikre bevegelsene ikke bare representerer, men åpner som nøkler til vårt eget psykiske lager. «Føleri», hørte jeg noen si. Rommer ikke den reaksjonen en angst for egne følelser?

Fra bok til vegg

Arne Samuelsen kom nettopp ut med billedboka «Drømmereise», som ble anmeldt her i avisa. I Wangs andre etasje viser det seg at bildene også fungerer på veggen, og ikke bare som søvnferd-sekvens på boksiden.

I tillegg er det kommet andre malerier med, som ikke bryter ut av men utvider helheten mellom permene. Bl.a. motivet med et svevende hus i flammer. Så klassisk surrealistisk med stikkord som Dahli og Magritte. Men like fullt – typisk Arne Samuelsen.

Harald Flor